

РЕШЕНИЕ

№ 2432

гр. София, 13.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 63 състав,
в публично заседание на 16.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **12425** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващи от Административнопроцесуалния кодекс във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на В. В. Н., ЕГН [ЕГН], чрез адв. В. И. против Заповед № 3315/23.11.2021г. за прилагане на принудителна административна мярка, издадена от В. В.-мл. автоконтрольор в 03 група, 03 сектор в отдел "Пътна полиция" към СДВР, с която на основание чл. 171 т. 2 б. "л" от ЗДвП на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка (ПАМ)- временно спиране от движение на пътното превозно средство- собствения му лек автомобил- Х. ХР-В с табели рег. [рег.номер на МПС] за срок от 1 месец. На основание чл. 172, ал. 2 т. 3 от ЗДвП е отнето свидетелство за регистрация на МПС част II №[ЕИК]. В жалбата се твърди, че оспорената заповед за прилагане на ПАМ е издадена в противоречие с материалноправни разпоредби, немотивирана, както и че са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Твърди, че в ЗППАМ не са посочени дата, място и вида на нарушението, както и че има съществени разминавания с обстоятелствената част на АУАН. Също така излага, че в процесната заповед няма посочени факти и обстоятелства на извършеното нарушение, жалбоподателя не е бил уведомен за образуване на производство по издаване на ПАМ, в нарушение на чл.35 АПК. На следващо място твърди, че заповедта е издадена при липса на мотиви, същата е бланкетна, а наложената мярка не съответства на принципа за съразмерност предвиден в чл.22 ЗАНН. Моли за отмяна на ЗППАМ.

Претендира присъждане на направените по делото разноски.

В съдебно заседание не се явява и не изпраща представител.

Ответникът- мл. автоконтрольор в 03 група, 03 сектор в отдел "Пътна полиция" към СДВР не изпраща представител.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

На 28.03.2021г. в 15.29 часа в [населено място] по бул. Б. шосе В. Н. управлява собствения си автомобил Х. ХР-В с рег. [рег.номер на МПС] с посока на движение от ул. К. път към Околовръстен път като се движи със скорост 111км./ч. с приспаднал 3 % толеранс в полза на водача, при максимално разрешена скорост от 50 км/ч въведена с пътен знак В26 в населено място. Нарушението е установено с АТСС АРН САМ S1 № 11743FO, заснемаща и записваща точен час, дата и скорост на МПС показани на водача. Предявена му е за запознаване, като последният е попълнил и подписал декларация от същата дата, в която е заявил, че автомобилът е управляван лично от него.

За извършеното нарушение бил съставен АУАН № 043089 от 23.11.2021г., а въз основа на него и НП № 21-4332-025026/23.11.2021г.

Въз основа на тези данни била издадена и оспорената Заповед № 3315/23.11.2021г. за прилагане на принудителна административна мярка, издадена от В. В.-мл. автоконтрольор в 03 група, 03 сектор в отдел "Пътна полиция" към СДВР, с която на основание чл. 171 т. 2 б. "л" от ЗДвП на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка (ПАМ)- временно спиране от движение на пътното превозно средство- собствения му лек автомобил- Х. ХР-В с табели рег. [рег.номер на МПС] за срок от 1 месец.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срок, от страна, която има правен интерес от оспорването и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол. Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално- правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспорената ЗППАМ № 3315/23.11.2021г. на мл. автоконтрольор в 03 група, 03 сектор в отдел "Пътна полиция" към СДВР представлява мотивиран административен акт, съдържащ изложение на фактически обстоятелства, които правилно са отнесени към хипотезата на чл. 171, т. 2, б. "л" от ЗДвП. Те са изложени в обем, позволяващ да се изведе волята на административния орган и да се разбере ясно и безпротиворечиво какво административно нарушение е извършил нарушителя и какви са неговите съставомерни елементи откъм форма на изпълнително деяние, време и място на извършване. ЗППАМ е издадена от компетентен орган с оглед разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП във вр.сътс заповед № 513з-1618/26.02.2018г. и в предписаната от закона форма.

Заповедта за налагане на ПАМ е индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и като такъв следва да отговаря на изискванията, визирани в АПК. Съгласно разпоредбата на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, в акта следва да бъдат

посочени фактическите и правните основания за издаването му. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП мярката се налага с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Съгласно чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК необходимостта от налагане на ПАМ следва да е обоснована от АНО съобразно преследваната от закона цел.

Съгласно чл. 171, ал. 1 т. 2 б. "л" от ЗДвП / в приложимата му редакция/ за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки:

Временно спиране от движение на пътно превозно средство: на собственик, който при управление на моторно превозно средство превиши максимално разрешената скорост в населено място над 50 km/h - за срок един месец. Принудителната административна мярка представлява форма на изпълнително-разпоредителна дейност, с която в предвидените в закона случаи, се прилага държавна принуда. Достатъчно е да са налице предвидените в закона материалноправни предпоставки, в конкретния случай управление на собствено моторно превозно средство, при което е превишена максимално разрешената скорост в населено място над 50 km/h, за да се наложи ПАМ като форма на държавна принуда.

Съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП редовно съставените актове по реда на ЗДвП имат доказателствена сила до доказване на противното. Приложеният по делото АУАН серия АВ, № 043089/23.11.2021г. съставен на водача В. Н. за нарушение на чл. 21, ал. 1, вр. 165, ал.2, т.6 от ЗДвП е издаден от компетентен орган, в установената от закона форма и ред, с оглед на което е валидно доказателство, обвързващо съда по отношение на установеното в него от фактическа страна по смисъла на чл. 179, ал. 1 от ГПК, във връзка с чл. 189, ал. 2 от ЗДвП. Доказателствената сила на посочения АУАН не е оборена от страна на оспорващия. В саморъчно попълнена декларация, жалбоподателят лично е посочил, че именно той е управлявал автомобила, по време на извършване на нарушението. Жалбоподателят, не успя да обори констатациите в акта, а именно обстоятелството, че е управлявал цитираното в АУАН моторно превозно средство на посочената дата и място, със скорост в населено място над 50 км/ч.

Съдът, констатира, че в оспорената заповед се съдържат достатъчно фактически основания. Освен, че е посочен номера на издадения и връчен на жалбоподателя АУАН, е посочена още от фактическа страна, че жалбоподателят е управлявал лекият си автомобил с Х. ХР-В с табели рег. [рег.номер на МПС] , като е превишил максимално разрешената скорост в населеното място от 50км/ч, а именно управлявал е МПС-то със 111км/ч. Както многократно е сочено и в константната съдебна практика, мотивите на административният акт, могат да се съдържат в друг акт, предхождащ оспорения. Поради това съдът намира, че оплакването на жалбоподателя, че липсват фактическите основания за издаване на процесната заповед, за неоснователно. От горепосоченото следва, че Заповедта е издадена в предвидената в закона форма - спазени са изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, т.к. в заповедта са посочени фактическите и правни основания за издаване на акта.

Настоящият състав не споделя възраженията за нарушение на чл. 26, ал. 1 и чл. 35 от АПК, тъй като от една страна в административното производство са изяснени всички относими за случая факти и обстоятелства, а от друга производството по прилагане на ПАМ е уредено в ЗДвП, който закон се явява специален по отношение на АПК. На

следващо място, дори и да се приеме, че е налице нарушение на чл. 26, ал. 1 от АПК и административният орган не е уведомил лицето, че започва по отношение на него производство по налагане на ПАМ, то с това действие, този орган не е лишил лицето от възможността да прави възражения. Във фазата на съдебното производство страните разполагат с равни процесуални възможности да правят възражения, представят доказателства и искат събирането на такива, поради което само и единствено съществените нарушения на административнопроизводствените правила обуславят незаконосъобразност на издадения акт. Несъществените такива или тези, които не биха довели до друг правен резултат, не са основание за неговата отмяна, какъвто е настоящия случай.

С оглед на гореизложеното съдът намира оспорения административен акт за законосъобразен, следователно жалбата срещу него за неоснователна. При този изход на делото, разноси се дължат на ответника, които не са заявени, поради което съдът не дължи произнасяне.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София град, 63 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. В. Н., ЕГН [ЕГН] против Заповед № 3315/23.11.2021г. за прилагане на принудителна административна мярка, издадена от В. В.-мл. автоконтрольор в 03 група, 03 сектор в отдел "Пътна полиция" към СДВР.
Решението не подлежи на обжалване съгласно чл. 172, ал. 5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: